

eengepakte, zittende en staande publiek, maar nog meer door de nieuwsgierige blikken en de uitgestoken handen, die hem bij het binnentreden in de zaal verwelkomden. Coster had hem het eerst opgemerkt, en wenkte hem eene zitstede links van het tooneel, tegenover de plaats van Burgemeesteren, in te nemen. Na de voorstelling van *Lucelle* hadden noch Roemer, noch zijne dochters Anna, of Tesselschade, eene vertooning van Bredero's spelen bijgewoond. Sedert men de wenschen van den jongen kunstenaar had moeten dwarsboomen, had men alle aanleiding om elkander te ontmoeten pogen te vermijden. Dit dateerde van 1614, toen Coster's Academie nog niet bestond. Wij weten welke teleurstellingen Bredero in 1615 ter taveerne: De Toren van Munnickendam ten deel vielen, en zullen nu niet verraden, wat er in 1616 was voorgevallen.

Terwijl hij aan den wenk van Coster gehoor geeft, herkent hij Barend van Someren, zijn kunstbroeder als schilder, die te midden van een gezelschap schilders: Jacques Quina, François Venant, Pieter Pietersz., gezegd jonge Lange Piet en Jacques van der Weyden, hem met hunne hoeden toewuifden. Hij zag zijn vriend Charles Quina, die de geheele familie Bredero van den Oude-Zijds-Voorburgwal vergezelde, naast zijn vader Adriaen Cornelisz. en zijn broer Cornelis. Niet ver van hen verwijderd blonk het hoogroode gelaat van zijn uitgever Van der Plasse, hem met de hoogste voldoening toeknikkend, maar het meest van alles trof hem de heuschheid van een der vrienden, die naast Dr. Samuel Coster zittende, bij zijne verschijning opstond, en hem met groote hartelijkheid de hand bood. 't Was een man van middelbare jaren, aan de goede zijde van de veertig, de aandacht boeiende door zijne slanke gestalte, zijne bleeke tronie, die smal, ovaalvormig spits uitliep in eene zwartbruine kinvlok, zijne donkere, geestige oogen, zijn zwart satijnen wambuis en platte kanten kraag. Bredero aanvaardde met eene diepe buiging de aangeboden hand.

— „De gezellen mochten nu wel beginnen hun devoir te doen!” — sprak de slanke man zeer luide, om te midden van het geraas verstaan te worden. — „Ik vrees, dat de luiden hier anders tot te groote ongebondenheid zullen komen.”

— „Certein, heer Drossaart! Onmiddellijk na deze muzyke worden de gordijnen opengeschoven! 't Ziet er hier niet uit, of men in een Begijnencelletje is!”

— „De Magistraat kan, leider! het vestjes-volk niet gebieden haar der Academie te onthouden op boete van geweld. De dartelheid monteert verre boven de gewenschte ordre!”

— „Dat klootjesvolk is al te snel met de tong — maar ik heb geen deeg, als ze temet niet den mond houden.... Gans bloed! Ze gaan beginnen.”

Pieter Cornelisz. Hoofd keerde zich naar het tooneel, en nam zijne plaats weer in. Bredero zat achter hem bij Coster. Onzichtbare handen hadden intusschen de zwarte gordijnen weggeschoven. De muziek stierf uit na eenige forsche accoorden van de viola-da-gamba. De begeerigheid der menigte om oogenblikkelijk te genieten van het nieuwe blijspel deed zonder eenige